

(reportáž ze zářijové Krychle v Balbínově poetické hospůdce)

Těsně před dnem D, tedy před vyloďením spojenců v Normandii, přicestoval britský kabaretní herec v uniformě anglického maršála do Gibraltarů. Herec byl k nerozeznání podobný maršálu Montgomerymu, zvanému důvěrně Monty. Zmátl německou armádu natolik, že armádní velení podle zpráv tajných služeb čekalo invazi na zcela jiném místě. Pravý Monty pak velel na úplně jiném kusu francouzského pobřeží.

Zářijová Krychle patřící dramaturgicky Vladimíru Šaolínovi Konopasovi nenechala nikoho na pochybách, že čas dvojitych agentů neskončil v roce 1944.

29. září 2005 jsem seděl pod drátěnou krychlí, dílem Martiny Trchové, a nevěřil jsem svým očím. Ještě před osmou byl sál poloprázdný, ale tento v případě Krychle nezvyklý stav, se za chvíli změnil a diváci očekávali, co jim příští dvě hodiny

Bob Mylan v Balbínce

foto: Tomáš Pohl ©

přinesou.

Na scénu přišel muž s naraženým kulichem a černými brýlemi a sdělil, že jej guru Šaolín pověřil, aby vystoupili jiní lidé než obvykle. Muž se hlasem Šaolína představil jako **Bob Mylan**, jehož desky budeme za chvíli kupovat, usedl, vzal kytaru a spustil. První píseň se nesla v ekologickém duchu a jmenovala se

Nalejte tam cokoli

. Bob u vědomí ropné krize veršoval na téma, že jezdit se dá prakticky na všechno.. viz verš.. jezdit na exkrementy, to byl vždy můj sen. Potom Bob zaútočil na jednoho z "flákačů" z Krychle a spustil na téma Knébl si zapomněl nohu v tramvaji? teď pajdá po jedný, lidi si šeptají.

Nepřítomného guru Šaolína Bob Mylan připomněl písni

Vypadly mi Windows

, kdo je rozchodí, v rytmu rocku. Ale to už se do zvuku kytary vmísila foukací harmonika. Hrál na ní muž s čepicí s kšiltem, v černých brýlích a celý v bílem.

Diváci, kteří nepochopili, křičeli cosi jako "Jirka je náš", ale záhy byli vyvedeni z omylu. Byl to jakýsi **Jaromír Kobliha**, narozený v Liberci, od mládí utlačovaný. Podobnost s Jirkou Zipem Suchým byla ale opět zarážející. Umělec Kobliha začal bluesovat na téma

Zavíráme, padla

a napomenul fotografa, aby si na něj nebral mikroskop, který si popletl s teleobjektivem. Poté Jaromír Kobliha přednesl píseň

Závěť

na téma, kdy se umělec zcela zbytečně připravuje na odchod, tedy nejen z jeviště a v refrénu vyčítá notáři, že po ověření podpisu jde na oběd. Pak umělec Kobliha stále připomínající, zejména po sundání černých brýlí, Jirku Zipa, slíbil lidovou melodii. Za tím účelem mu kolega Emil Smutný (postava v černých brýlích a baseballové čepici připomínající Frantu Vlčka) podal kus středočeského kroje, vestu s lesklými knoflíky. Double - Jaromír K. svlékl košili, oblékl vestu spustil veselou lidovou a svazáckou:

Zakukej žežuličko, odhoda za tratí, není správné Anduličko, když známky neplatím..

Na tomto místě bych apeloval na skutečného Jiřího Suchého (Zipa- ne ředitele Semaforu), aby si vzal z Jaromíra Koblihy příklad a něco podobného rovněž přednesl. Byl to docela bezva odvaz. V předavku věnovanému nejmenovanému pomocníkovi při tvorbě závěti (tedy závěti jako právního úkonu, ne písně s tímto názvem) přednesl Jaromír píseň Jirky Suchého

Krtek

.

Na jeviště pak vstoupila postava tvrdící, že je **Milan Jablonský**. S výjimkou vtipu týkajícího se ceny akcií na americkém trhu cennými papíry však nesklidily jeho vtipy přílišný ohlas. Na scénu však vtrhla i nová krev představující Novokrychláky. Mladík v černých brýlích byl představen jako **Karel Šplouch** a nápadně mi připomínal Pavla Škopa - Škopyho, baskytaristu Hlubokého nedorozumění. Jenže Škopyho s výjimkou písně s nasazenou nádražáckou čepicí při výraznějším sólu neznám, takže jsem se asi zmýlil. Zpíval píseň o

Duchu dědova medvěda

a o

Holčičce

. Při jedné písni si navlékl záchrannou vestu (na hlavě měl čapku lodníka) s píšťalkou. Na píšťalku pak Bob Mylan vypískával nějaká slova, která patrně nebyla slušná. Karel Šplouch pak přidal několik pěkných vtipných bonmotů a zahrál předehru k populární Šaolínově písni o závodech

Paříž - Dakar

. Zbytek písně s původním a úplným textem dozpíval samotný Bob Mylan, který výraz v refrénu kupodivu nevypískával, byť nebylo po dvaadvacáté hodině.

Podle scénáře jsem čekal Arnošta Frauenberga, ale místo něj Bob Mylan četl jímavý Arnoštův dopis na téma vystoupení jeho bratra Kamila. Kamil prý chystá v Chánově reality show, v níž bude zavřeno ve vybydleném paneláku 10 Romů a 10 skinů. Show se bude jmenovat Vyholení a každý den jeden účinkující vypadne ze střechy. Diváci byli před Kamilem varováni, ale

Jaromír Kobliha nápadně podobný Jirkovi Suchému

foto: Tomáš Pohl ©

vystoupil v podobě velkého portrétu a zněla píseň *Anděl strážný*, kterou si snad všichni (já jsem zpíval) zazpívali s Kamilem. Portrét držel Bob Mylan a nová postava na jevišti jménem Servác Břítový, některými rysy (nikoliv povahovými) připomínající Michala Knébly. Jenže na Serváce bylo ještě dost času. Židle a mikrofonu se zmocnil Bohumil Smutný. Uvedl se rozsypáním papírů s texty, za což údajně může úraz z dětství.

Bohumil přednesl fungl novou píseň Franty Vlčka o romanci v závodní jídelně, kde se zamilovaní při obědě hledají nad podnosem, pod podnosem a nakonec láska z jídelny sedí s cizím chlapem na jejím opačném konci. Jsem rád, že Bohumil takto oznámil, že Franta Vlček zpívá a bude zpívat i novinky. Pak Bohumil přednesl ještě jednu novou a kratší a hezkou, ale název jsem nezachytil. Poté zněly známé "zlatofondní" písně o bratrovi psychiatrovi a můj milovaný *Evergreen*. Evergreen prý napsal František Vlček, když mu bylo devatenáct jako parodii na sentiment R. A. Dvorského. Jenže dnes mi ta píseň vzhledem k věku Františka a i mému věku vůbec tak nezní. Ten krásný refrén ..
*Já vím, já ti rozumím,
odlétáš jak ☐ Chesterfieldky dým, však já vím za kým?*

Posledním v pořadí byl zmíněný "knébolog" **Servác Břítový**. Zahrál známé "kněbloviny" jako *Píseň o svobodě*

a

Karkulku

. Zazněla i zcela nová

Píseň o starém Kozákovi

, kterou Michal Kněbl složil o prázdninách. Servác mi po představení řekl, že Michal při psaní písně myslel na jednoho nejmenovaného nejstaršího (věkem) člena redakce FOLKtimu. Michal v písni mísí smutek a veselí a moc se mu povedla. Servác pak přednesl píseň o tom, s kým vším mu utekla žena a slíbil, že na Krychli Michala Kněbly bude znít jen tato, neboť má neomezený počet slok.

Večer dvojitých agentů aneb tleskal jsem Bobu Mylanovi

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 10 Říjen 2005 04:01

Závěrečná scéna skončila defilé a tancem všech účinkujících a slibem, že se ti skuteční "Starokrychláci" sejdou 27. října 2005, ale pozor nikoliv v Balbínce, ale V Suterénu, Bělehradská 82, Praha 2.

Takže: Díky "double Montymu" vyhráli spojenci válku a díky dvojitým agentům jsem prožil krásný večer plný báječné srandy. A to by teprve byl večer, kdyby tam byli ti praví.